

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

23 oktober 2007

WETSVOORSTEL

**tot instelling van het recht op een
gewaARBorgde koopkracht, teneinde de
werkloosheidsvallen te bestrijden**

(ingediend door de heer Jean-Marc Delizée
en mevrouw Camille Dieu)

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

23 octobre 2007

PROPOSITION DE LOI

**instaurant un droit à une garantie de
pouvoir d'achat afin de lutter contre les
pièges à l'emploi**

(déposée par M. Jean-Marc Delizée
et Mme Camille Dieu)

cdH	:	centre démocrate Humaniste	
CD&V-N-VA	:	Christen-Democratisch en Vlaams/Nieuw-Vlaamse Alliantie	
Ecolo-Groen!	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen	
FN	:	Front National	
LDD	:	Lijst Dedecker	
MR	:	Mouvement Réformateur	
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten	
PS	:	Parti Socialiste	
sp.a - spirit	:	Socialistische partij anders - sociaal, progressief, internationaal, regionalistisch, integraal-democratisch, toekomstgericht.	
VB	:	Vlaams Belang	

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :		Abréviations dans la numérotation des publications :	
DOC 52 0000/000 :	Parlementair document van de 52 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer	DOC 52 0000/000 :	Document parlementaire de la 52 ^{ème} législature, suivi du n° de base et du n° consécutif
QRVA :	Schriftelijke Vragen en Antwoorden	QRVA :	Questions et Réponses écrites
CRIV :	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)	CRIV :	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)
CRABV :	Beknopt Verslag (blauwe kaft)	CRABV :	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)
CRIV :	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen) (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)	CRIV :	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)
PLEN :	Plenum	PLEN :	Séance plénière
COM :	Commissievergadering	COM :	Réunion de commission
MOT :	moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)	MOT :	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers		Publications officielles éditées par la Chambre des représentants	
Bestellingen :		Commandes :	
Natieplein 2		Place de la Nation 2	
1008 Brussel		1008 Bruxelles	
Tel. : 02/ 549 81 60		Tél. : 02/ 549 81 60	
Fax : 02/549 82 74		Fax : 02/549 82 74	
www.deKamer.be		www.laChambre.be	
e-mail : publicaties@deKamer.be		e-mail : publications@laChambre.be	

SAMENVATTING

Om de werklozen er daadwerkelijk toe aan te zetten een baan te zoeken, stellen de indieners voor de werkloosheidsregeling en de regelgeving inzake de maatschappelijke integratie aan te passen, in de zin dat een werkzoekende die ingaat op een werkaanbieding, wordt gewaarborgd dat in vergelijking met zijn vorige toestand, zijn netto-inkomsten ten minste 25% hoger zullen liggen (rekening houdend met de diverse kosten die gepaard gaan met het aanvaarden van de baan).

RÉSUMÉ

Afin que les personnes sans emploi soient véritablement motivées à rechercher un emploi, les auteurs proposent d'aménager la réglementation du chômage et de l'intégration sociale, de façon qu'une personne acceptant un emploi ait la garantie de gagner au moins 25% de revenus nets (c'est-à-dire en tenant compte des différents frais occasionnés par le travail accepté) en plus, par rapport à sa situation antérieure.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. De problematiek van de werkloosheidsvallen

De werkloosheidsval wordt gedefinieerd als zijnde elke situatie waarbij de stimulans voor de werkzoekende om een baan te zoeken of aan te nemen, onbeduidend of zelfs onbestaand is.

De analyse van de werkloosheidsvallen heeft betrekking op verschillende aspecten, die niet makkelijk te bevatten zijn. Deze aspecten zijn allereerst afhankelijk van de reglementering inzake de uitkering voor werkloosheid en het leefloon, evenals inzake het verschil op fiscaal en parafiscaal vlak tussen de vervangingsinkomens en de inkomens uit arbeid. Sommigen zijn van mening dat onder de 115%¹ van de basisvergoeding, de financiële stimulans om te werken theoretisch onvoldoende is. Anderen zijn daarentegen van mening dat men tot 125% (en in bepaalde gevallen, zelfs tot 150%)² moet gaan, zodat het echt aantrekkelijk wordt om te gaan werken. Tot slot haalt een studie over de werkloosheidsvallen waarmee de personen die een leefloon ontvangen³ te maken krijgen, het cijfer van 120% aan.

Over het algemeen, ongeacht het cijfer dat men in aanmerking neemt om te bepalen of er een stimulans is om te gaan werken, blijkt dat de situaties waarbij het verschil tussen de uitkering en het loon zeer onvoldoende is, meestal te vinden zijn bij het verschil tussen de maximale uitkering en het welvaartsvast minimumloon en het zijn uiteraard de gezinnen waar er slechts één inkomen is (koppels met kinderen ten laste en eenoudergezinnen) die het meest te lijden hebben van een onvoldoende inkomensstijging.

Uitgezonderd de gezinssamenstelling, gaan de meeste studies over gezinsvormen echter uit van een homogeniteit van de werknemers voor al hun kenmerken en voorkeuren. Men mag echter geen andere factoren uitsluiten, zoals het (objectieve en subjectieve) beeld van de werkzoekende inzake zijn loopbaanperspectief (en dus van een salarisverhoging), vergeleken met een bepaalde baan, het anticiperen op een eventuele terugval in de werkloosheid op korte of middellange termijn (en dus de bijkomende kosten om opnieuw te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bepaalde sociale voordelen), de moeilijke werkuren of

¹ Advies nr. 4 betreffende de werkloosheidsvallen, Hoge Raad voor de Werkgelegenheid, 1998.

² De financiële werkloosheidsvallen, VDAB, 2000.

³ Analyse 2005 van de werkloosheidsvallen, UVCW, Federatie van de OCMW's, Dienst Beroepsinschakeling, september 2005.

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

1. La problématique des pièges à l'emploi

Le piège à l'emploi est défini comme toute situation où l'incitant pour le demandeur d'emploi à chercher ou à accepter un emploi est insignifiant, voire inexistant.

L'analyse des pièges à l'emploi couvre différents aspects qu'il n'est pas simple d'appréhender. Ces aspects dépendent tout d'abord de la réglementation relative à l'indemnisation du chômage et au revenu d'intégration, ainsi que de la différence de traitement fiscal et parafiscal entre les revenus de remplacement et les revenus du travail. Certains considèrent qu'en deçà de 115%¹ de l'allocation de base, l'incitation financière à travailler est théoriquement insuffisante. D'autres, par contre, estiment qu'il faut aller jusqu'à 125% (et même 150% dans certains cas)² pour que l'attrait financier au travail soit réel. Enfin, une étude sur les pièges à l'emploi auxquels sont confrontés les bénéficiaires du revenu d'intégration³ prend le chiffre intermédiaire de 120%.

De manière générale, quel que soit l'indice retenu pour déterminer s'il y a incitation à travailler, il apparaît que les situations où l'écart entre allocation et salaire est très insuffisant se situent le plus souvent entre une allocation maximale et le salaire minimum interprofessionnel, et ce sont bien évidemment les ménages à revenu unique (couples avec enfants à charge et ménages monoparentaux) qui sont les plus exposés à une hausse de revenu insuffisante.

À l'exception de la composition familiale, la plupart des études portant sur des ménages types supposent cependant une homogénéité des travailleurs dans l'ensemble de leurs caractéristiques et de leurs préférences. Or, il ne faut pas négliger des facteurs tels que, par exemple, la représentation (objective et subjective) que le demandeur d'emploi se fait quant à sa perspective de carrière (et donc de hausse salariale) par rapport à un emploi donné, l'anticipation éventuelle d'un retour au chômage à court ou à moyen terme (et donc les coûts induits en termes de conditions pour retrouver certains avantages sociaux), la pénibilité des horaires

¹ Avis n° 4 concernant les pièges à l'emploi, Conseil supérieur de l'emploi, 1998.

² Les pièges financiers à l'emploi, 2000.

³ Analyse 2005 des pièges à l'emploi, UVCW, Fédération des CPAS, Service Insertion professionnelle, septembre 2005.

veeleisende functie vergeleken met het voorgestelde loon (deze problemen duiken voornamelijk op bij banen waarvoor weinig kwalificaties vereist zijn), de situatie van afhankelijkheid ten aanzien van de uitkeringen wegens het feit dat er iemand in het gezin aanwezig moet zijn, enz. Het staat dus nooit vast dat er financieel op vooruit gaan automatisch een stimulans is om over te stappen van werkloosheid naar een baan.

Wanneer men kijkt naar het verschil tussen het vervangingsinkomen en het salaris is het anderzijds essentieel dat men rekening houdt met de kosten die verbonden zijn aan het weer gaan werken. Indien men rekening houdt met deze kosten – die zeer verschillend kunnen zijn naargelang de individuele situaties –, kunnen ze in zeer negatieve zin opwegen tegen de loonstimulans, die op het eerste gezicht voldoende lijkt te zijn. Er zijn allereerst de directe kosten, die niet beperkt blijven tot de kinderopvang of de beroepskosten (vervoerskosten, kledij). Onvoldoende mogelijkheden voor kinderopvang of het tekortschieten van het openbaar vervoer, kunnen tot nog meer kosten leiden, zoals een beroep doen op een privéonthaalmoeder, de aankoop van een wagen, het verhuizen naar een plaats die dicht bij het werk is gelegen (met het risico dat het uitgavendeel «huisvesting» van het huishoudbudget toeneemt) enz. Daarnaast zijn er een hele reeks indirecte kosten die verbonden zijn met het verliezen van sociale voordelen, zoals het verlies van vrijstelling van bepaalde gemeentelijke belastingen of het feit dat men een sociaal tarief geniet (bijvoorbeeld voor de energiemeter). Het is de verdienste van de cijfertabellen van de studie van de Federatie van OCMW's⁴ dat men rekening houdt met enkele van de directe en indirecte kosten die opduiken wanneer iemand die van een leefloon geniet, terug aan het werk gaat. Een alleenstaande met kinderlast kan bijvoorbeeld netto veel minder inkomsten hebben wanneer hij ervoor kiest om terug aan de slag te gaan.

Indien men niet echt zelfstandig is wanneer men niet werkt, is dat evenmin het geval indien het werk (onder meer) niet fatsoenlijk beloond wordt. Het is onaanvaardbaar dat een salaris niet leidt tot een reële verbetering van de levenskwaliteit van de werknemer, dat het hem niet mogelijk maakt zijn projecten uit te werken en uit te voeren, dat het niet de voorwaarden schept die gunstig zijn voor zijn ontplooiing en die van zijn gezin.

Bepaalde studies leggen de nadruk op de lage minimumlonen. In dit opzicht moet er op worden gewezen dat het centraal akkoord 2007-2008 het welvaartsvast minimumloon met 50 euro verhoogde in twee fasen (de eerste is ingegaan op 1 april 2007, in de tweede is

ou de la fonction par rapport au salaire proposé (cette pénibilité se retrouve essentiellement dans les emplois peu qualifiés), la situation de dépendance à l'égard des allocations en raison d'une présence indispensable dans la famille, etc. Il n'est donc jamais certain qu'un gain financier soit automatiquement un incitant à la transition du chômage vers un emploi.

D'autre part, dans le différentiel entre l'allocation de remplacement de revenu et le salaire, il est essentiel de tenir compte des coûts relatifs au retour à l'emploi. La prise en compte de ces coûts – très variables en fonction des situations individuelles – peut contrebalancer, dans un sens très négatif, l'incitant salarial qui paraît, à première vue, satisfaisant. Il existe tout d'abord des coûts directs qui ne se réduisent pas aux frais de garde d'enfants ou aux frais professionnels (coûts de transport, habillement). En effet, la faiblesse d'une infrastructure d'accueil pour les enfants ou un réseau de transport public défaillant peuvent conduire à exposer des frais encore plus élevés, comme le recours à une gardienne privée, l'achat d'une voiture, un déménagement à un endroit plus proche du lieu de travail (avec le risque d'une augmentation de la part «logement» dans le budget du ménage), etc. Ensuite, il existe toute une série de coûts indirects qui sont liés à la perte d'avantages sociaux, comme la perte de l'exonération de certaines taxes communales ou du bénéfice d'un tarif social (pour le compteur de distribution d'énergie par exemple). Dans ses tableaux chiffrés, l'étude réalisée par la Fédération des CPAS⁴ a le mérite de prendre en considération quelques uns des coûts directs et indirects qui accompagnent le retour à l'emploi d'une personne qui bénéficiait du revenu d'intégration. Ainsi, sur le net disponible, une personne isolée avec charge d'enfant peut subir une perte importante si elle choisit de travailler.

S'il n'y a pas de réelle autonomie sans travail, il n'y en a pas davantage si le travail n'est pas accompagné (entre autres) d'une rémunération décente. Il est inacceptable qu'un salaire ne procure pas au travailleur une réelle amélioration de sa qualité de vie, qu'il ne lui permette pas de construire et de mener à bien des projets, qu'il ne crée pas les conditions propices à son épanouissement et à celui de sa famille.

Certaines études mettent en exergue la faiblesse des rémunérations minimales. À cet égard, il convient de remarquer que l'accord interprofessionnel 2007-2008 a augmenté le salaire minimum interprofessionnel de 50 euros en deux phases (la première est effective depuis

⁴ Analyse 2005 betreffende de werkloosheidsvallen, *op. cit.*

⁴ Analyse 2005 des pièces à l'emploi, *op. cit.*

voorzien voor 1 oktober 2008). Het minimumloon werd niet meer opgewaardeerd... sedert 1993! Hieruit volgde dat de kloof tussen het brutominimumloon en het gemiddelde brutominimumloon aanzienlijk toenam. Dat de vorige regeringen hebben ingegrepen door de minimumlonen wat op te krikken middels de «werkbonus» (zie hierna) is ongetwijfeld een goede zaak en daardoor is de kloof tussen de nettominimumlonen en de netto gemiddelde lonen verminderd. Toch zijn het de sociale partners die verantwoordelijk zijn voor het loonbeleid en men kan zich derhalve vragen stellen over de houding van de werkgevers die, bij elke sectorale onderhandeling, de vakbondseisen afblokten en er de voorkeur aan gaven het probleem van de koopkracht van de mensen met lage lonen te verbeteren via de kas van de sociale zekerheid of via de fiscaliteit. Men moet evenwel voorzichtig zijn, want een verhoging van de brutolonen voor de laagste lonen mag de loonlast voor de ondernemingen niet doen toenemen, anders loopt men het risico dat de productiviteitsvallen toenemen.

Een laatste element waarop moet worden gewezen, is wat men het «verplichte verbruik» noemt en dat de armoedekans verhoogt. Alhoewel de lonen en vervangingsinkomens geïndexeerd zijn, vertegenwoordigt de korf aan verbruiksgoederen die in aanmerking komt voor het berekenen van de index van de consumptieprijzen het verbruik van een gemiddeld gezin. De belangrijkheid van bepaalde uitgaven kan fundamenteel verschillend zijn voor de budgettaire realiteit van de gezinnen die zich in een precaire situatie bevinden. Zo vertegenwoordigen de huisvesting en de ermee verbonden lasten bijna 40% van het budget van de armste gezinnen, tegenover slechts 20% van de rijkste.

2. Het beleid sinds 1999

Sinds 1999 heeft ons land een reeks maatregelen genomen om voor wat men de «lage lonen» noemt de overgang naar werk aan te moedigen.

In zijn advies betreffende de werkloosheidsvallen⁵, vermeldde de Hoge Raad voor de Werkgelegenheid dat de werknemersbijdragen voor de sociale zekerheid (13,07% van het brutoloon) een belangrijke oorzaak waren van loonverschillen voor de laag betaalde banen. De regeringen volgden het advies van de Raad, die zich uitgesproken had voor een verlaging van de parafiscale druk op arbeid, en stemden in met verlagingen van de persoonlijke bijdragen voor de sociale zekerheid, wat als voordeel heeft dat degenen die voor een laag loon werken meer in handen kregen, zonder dat dit de totale

⁵ Advies nr. 4 van de Hoge Raad voor de Werkgelegenheid, 1998, *op. cit.*

le 1er avril 2007, la seconde est prévue au 1er octobre 2008). Le salaire minimum n'avait plus été revalorisé... depuis 1993! Il en résulte que l'écart entre le salaire minimum brut et le salaire brut moyen s'est considérablement creusé. Que les gouvernements précédents soient intervenus en donnant un coup de pouce aux salaires minimums par le biais du «bonus à l'emploi» (voir ci-après) est incontestablement une bonne chose et a permis de réduire l'écart entre les salaires minimums nets et les salaires moyens nets. Il n'empêche que ce sont les partenaires sociaux qui ont la responsabilité de la formation des salaires et que l'on est en droit de s'interroger sur l'attitude des employeurs qui, à chaque négociation interprofessionnelle, ont bloqué les revendications syndicales, préférant que le problème du pouvoir d'achat des bas salaires soit amélioré via les deniers de la sécurité sociale ou via la fiscalité. Toutefois, la prudence est de rigueur car une augmentation des salaires bruts pour les bas salaires ne peut alourdir le coût salarial pour les entreprises sous peine d'augmenter les pièges de productivité.

Un dernier élément que l'on doit pointer est ce qu'on appelle «la contrainte de consommation» qui accroît le risque de pauvreté. Même si les rémunérations et les allocations sont indexées, le panier de consommation servant au calcul de l'indice des prix représente la consommation d'un ménage moyen. Le poids de certaines dépenses peut être fondamentalement différent pour la réalité budgétaire des ménages précarisés. Ainsi, le logement et les charges accaparent presque 40% du budget des ménages les moins aisés pour seulement 20% dans les ménages les plus aisés.

2. Les politiques menées à partir de l'année 1999

Depuis 1999, notre pays a initié une série de mesures afin d'inciter la transition vers l'emploi, pour ce qu'on appelle les «bas salaires».

Dans son avis concernant les pièges à l'emploi⁵, le Conseil supérieur de l'emploi mentionnait que les cotisations des travailleurs à la sécurité sociale (13,07% du salaire brut) constituaient une cause importante de l'écart salarial pour les emplois à bas salaire. Suivant l'avis du Conseil qui s'était prononcé en faveur d'une baisse de la pression parafiscale sur le travail, les gouvernements ont accordé des réductions des cotisations personnelles de sécurité sociale, ce qui présente l'avantage de relever le salaire poche des bas salaires sans que cela n'augmente le coût total du travail. À partir du 1er janvier 2005,

⁵ Avis n° 4 du Conseil supérieur de l'emploi, 1998, *op. cit.*

loonlasten deed toenemen. Vanaf 1 januari 2005, werd het belastingkrediet voor de lage lonen (ingevoerd tijdens de fiscale hervorming van 2001) afgeschaft en het voordeel werd opgenomen in het mechanisme van de vermindering van de persoonlijke bijdragen voor de sociale zekerheid, een mechanisme dat een andere naam kreeg, namelijk de «werkbonus». Dit is een positieve formule⁶, die een einde maakt aan een uitgesteld voordeel en ze heeft bijgevolg het voordeel dat het niet «onopgemerkt» blijft voor de betrokken werknemers (ook al wordt het netto-effect wat gemilderd door de fiscaliteit). Er moet ook gewag gemaakt worden van het feit dat de interventies van de vorige regeringen het mogelijk maakten om de koopkracht van de laagste lonen substantieel te verhogen (11 à 12% sedert 1999) en dat op deze manier de kloof tussen de netto minimumlonen en de gemiddelde nettolonen verminderd werd.

Ook kan melding gemaakt worden van andere maatregelen, zoals de gedeeltelijke vervanging van het systeem van de PWA's (dat in de praktijk aanleiding gaf tot aanzienlijke financiële vallen) door het systeem van de dienstencheques, evenals door enkele fiscale maatregelen, onder meer in het raam van de hervorming van de personenbelasting van 2001. Die laatste voordelen worden echter pas twee jaar nadien merkbaar (bijvoorbeeld het optrekken van de fiscale aftrek voor de kosten van kinderopvang).

Nog steeds in het raam van de strijd tegen de werkloosheidsvallen, maakte de programmawet (I) van 27 december 2006 het mogelijk de bijkomende kinderbijslag te behouden, die toegekend was aan de volledig werklozen die sedert meer dan zes maanden een uitkering ontvingen en aan de invaliden die met een bezoldigde activiteit begonnen en dit gedurende een periode van twee jaar (voorheen zes maanden), op voorwaarde dat hun gezinsinkomen niet meer bedraagt dan een bepaald maandelijks maximum. Nog recenter heeft de vorige regering vanaf 1 mei 2007 het recht ingesteld op een supplement aan kindergeld van 20 euro voor de eenoudergezinnen, waarvan het inkomen niet meer bedraagt dan het maximum voor de toekenning van sociale supplementen.

In de sector van de gezondheidszorg, moet melding gemaakt worden van de programmawet (I) van 27 december 2006, die het OMNIO-statuuat instelt (van kracht sedert 1 juli 2007), dat eveneens bijdraagt tot het neutraliseren van een werkloosheidsval. De toekenning

le crédit d'impôt pour les bas salaires (instauré lors de la réforme fiscale de 2001) a été supprimé et son avantage intégré dans le mécanisme de réduction des cotisations personnelles de sécurité sociale, mécanisme rebaptisé «bonus à l'emploi». Cette formule est positive⁶ car elle met fin à un avantage différé et, par conséquent, elle présente l'avantage incontestable de ne pas passer «inaperçue» pour les travailleurs concernés (même si l'effet net est quelque peu atténué par la fiscalité). Il convient de mentionner que les interventions des gouvernements précédents ont permis d'augmenter substantiellement le pouvoir d'achat des bas salaires (11 à 12% depuis 1999) et de réduire ainsi l'écart entre les salaires minimums nets et les salaires moyens nets.

D'autres dispositions peuvent encore être mentionnées comme, par exemple, le remplacement partiel du système des ALE (qui provoquait dans la pratique d'importants pièges financiers) par le système des titres-services, ainsi que quelques mesures fiscales dans le cadre notamment de la réforme de l'impôt des personnes physiques de 2001. Ces derniers avantages ne sont néanmoins perceptibles qu'après deux ans (ainsi, par exemple, le relèvement de la déductibilité fiscale des frais de garde d'enfants).

Toujours dans le cadre de la lutte contre les pièges à l'embauche, la loi-programme (I) du 27 décembre 2006 a permis le maintien des suppléments sociaux d'allocations familiales accordés aux chômeurs complets indemnisés depuis plus de six mois et aux invalides qui entament une activité salariée, et ce pendant une période de deux ans (contre six mois auparavant), à condition que les revenus de leur ménage ne dépassent pas un certain plafond par mois. Plus récemment encore, le précédent gouvernement a créé à partir du 1er mai 2007 un droit à un supplément d'allocations familiales de 20 euros pour les familles monoparentales dont les revenus ne dépassent pas le plafond conditionnant l'octroi des suppléments sociaux.

Dans le secteur des soins de santé, il faut mentionner la loi-programme (I) du 27 décembre 2006 qui instaure le statut OMNIO (en vigueur depuis le 1er juillet 2007) qui contribue également à désamorcer un piège à l'emploi. Désormais, l'octroi du régime préférentiel de

⁶ Een alternatief bestond uit het doorberekenen van het belastingkrediet op de bedrijfsvoorheffing, zodat de werknemer rechtstreeks het voordeel kon genieten (en niet meer twee jaar later). De betrokken werknemers, meestal weinig geschoold, vergelijken immers het bedrag van hun sociale vergoeding met het nettoloon dat ze aan het einde van de maand ontvangen.

⁶ Une alternative était de répercuter le crédit d'impôt sur le pré-compte professionnel afin que le travailleur bénéficie directement de l'avantage (et non plus deux ans plus tard). En effet, les travailleurs concernés, généralement peu qualifiés, comparent le montant de leur allocation sociale avec le salaire net qu'ils perçoivent à la fin du mois.

van het voorkeursregime van de terugbetaling van de gezondheidszorg is thans niet meer onderworpen aan een sociaal statuut, maar is uitgebreid tot alle economisch zwakkere personen, waaronder onder meer de loontrekkenden van wie het inkomen een bepaald maximum niet overschrijdt.

3. Het jaarverslag 2005 van de Hoge Raad voor de Werkgelegenheid

Ondanks deze verschillende initiatieven, vermeldde de Hoge Raad voor de Werkgelegenheid in zijn jaarverslag over 2005⁷ dat «Uit de meerderheid van de indicatoren opgesteld door de Europese Commissie (EC) en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) blijkt dat de financiële risico's gevoelig hoger liggen in ons land dan gemiddeld in de EU. De gemiddelde fiscale en parafiscale druk in België, zoals die meer specifiek op de lage inkomens weegt, bevindt zich eveneens onder de hoogste van alle EU-landen». Inzake de armoedeval⁸, maken de indicatoren gewag van een gemiddeld risico in de context van de EU. In 2001, kon 4% van de werknemers in België als arm worden beschouwd⁹. Alhoewel dit het laagste percentage van de EU is, mag het ons niet onberoerd laten, niet alleen omdat het cijfer op zich onaanvaardbaar is, maar eveneens omdat het fenomeen van de arme werknemers de neiging heeft om toe te nemen.

De problematiek van het «*making work pay*» draagt bij tot het verklaren van de ondermaatse vertegenwoordiging van een groot aantal risicogroepen op de Belgische arbeidsmarkt, wat die problematiek des te fundamenteeler voor ons land maakt.

4. Een voorlopige oplossing: de gewaarborgde koopkracht

Met dit wetsvoorstel hebben de auteurs niet de pretentie om het probleem van de werkloosheidsvallen structureel te regelen. Zoals hierboven reeds gepreciseerd werd, moeten oplossingen via fiscale en parafiscale weg worden aangebracht. En hoewel de sociale partners hun

⁷ Een van de onderdelen van dit rapport is gewijd aan de problematiek van het «*making work pay*», dus het feit dat werken financieel aantrekkelijk moet zijn (deel III, het werk financieel aantrekkelijk maken, blz. 71 tot 177).

⁸ Men spreekt over «armoedeval» wanneer een persoon met een laag loon (meestal weinig geschoold) er nauwelijks financieel voordeel bij heeft om zijn werkspanningen op te drijven. De verhoging van het brutoloon die (bijvoorbeeld) voortspuit uit een toename van het aantal gepresteerde werkuren, maakt het wegens de specificiteit van de belastingsregimes aan deze persoon niet mogelijk om aan de armoede te ontsnappen.

⁹ Men spreekt over een «arme werknemer», wanneer het gezinsinkomen minder bedraagt dan 60% van het gemiddelde beschikbare inkomen berekend voor het land.

remboursement des soins de santé n'est plus conditionné à un statut social mais est étendu à toutes les personnes économiquement faibles dont, entre autres, les travailleurs salariés dont les revenus ne dépassent pas un certain plafond.

3. Le rapport 2005 du Conseil supérieur de l'emploi

Malgré ces différentes initiatives, le Conseil supérieur de l'emploi mentionnait dans son rapport 2005⁷ que «La majorité des indicateurs établis par la Commission européenne (CE) et l'Organisation de Coopération et de Développement Économiques (OCDE) font apparaître que le risque de pièges financiers est sensiblement plus élevé dans notre pays qu'en moyenne dans l'UE. Les pressions fiscale et parafiscale moyennes, comme celles qui s'exercent spécifiquement sur les bas revenus, observées en Belgique, figurent ainsi parmi les plus élevées des pays de l'UE.». En ce qui concerne le piège de la pauvreté⁸, les indicateurs font état d'un risque moyen pour notre pays dans le contexte de l'UE. En 2001, 4% des travailleurs en Belgique pouvaient être considérés comme pauvres⁹. Bien que ce pourcentage soit le plus bas de l'UE, il doit nous interpeller parce que non seulement ce chiffre est inacceptable en soi mais également parce que le phénomène des travailleurs pauvres tend à progresser.

La problématique du «*making work pay*» contribue à expliquer la sous-représentation d'un grand nombre de groupes à risque sur le marché du travail belge, ce qui la rend d'autant plus cruciale pour notre pays.

4. Une solution provisoire: la garantie de pouvoir d'achat

Dans leur présente proposition de loi, les auteurs n'ont pas la prétention de régler structurellement le problème des pièges à l'emploi. Comme il a déjà été précisé ci-dessus, des solutions doivent être apportées par les voies fiscales et parafiscales. Si les partenaires

⁷ Une des parties de ce rapport est consacrée à la problématique du «*making work pay*», soit le fait de rendre le travail financièrement attrayant (partie III, Rendre le travail financièrement attrayant, pages 71 à 177).

⁸ On parle de «piège de la pauvreté» lorsqu'une personne faiblement rémunérée (en général peu qualifiée) n'a quasi pas d'intérêt financier à augmenter son effort de travail. L'augmentation du salaire brut qui découle (par exemple) d'une augmentation des heures de travail prestées ne permet pas à cette personne, en raison de la spécificité des régimes d'imposition, d'échapper à la pauvreté.

⁹ On parle de «travailleur pauvre» lorsque le revenu familial disponible est inférieur à 60% du revenu disponible médian mesuré pour le pays.

deel van de verantwoordelijkheid inzake de loonschalen hebben, moeten ook de overheden hun rol spelen bij het verbeteren van de koopkracht van de werknemers.

In afwachting dat er structurele oplossingen komen, is het mogelijk te denken aan een eenvoudig mechanisme dat een relevant verschil mogelijk maakt tussen het netto-inkomen uit arbeid, min bepaalde directe en indirecte kosten die meestal gepaard gaan met het weer aan het werk gaan, en de werkloosheidsuitkering of het leefloon.

Dat is het doel van dit wetsvoorstel.¹⁰

We stellen voor dat de werkloze of de leefloner die van start gaat met een betaalde beroepsactiviteit, de waarborg heeft van een financiële winst van 25% minimum per maand, d.w.z. 125% van de basisvergoeding. Aangezien de drempel vanaf welke het voordeliger is om te gaan werken verschilt naargelang de uitgevoerde studies, kozen we voor het hoogste cijfer, namelijk dat door de VDAB in aanmerking is genomen.

Deze waarborg tot 125% van de basisvergoeding geldt uiteraard alleen voor een bezoldigde voltijdse baan. Voor de persoon die een deeltijdse baan aanvaardt en het statuut van «behoud van rechten» geniet en indien hij zijn inschrijving – en zijn beschikbaarheid – als voltijds werkzoekende blijft behouden, zal de gewaarborgde koopkracht *pro rata* berekend worden op zijn werkregime, namelijk door de gewaarborgde koopkracht die verkregen werd op basis van een fictieve voltijdse betrekking te vermenigvuldigen met de fractie die het werkregime vertegenwoordigt.

Om de toekenning te verkrijgen van de gewaarborgde koopkracht, zal de werknemer zijn rechten moeten doen gelden bij de VDAB of het OCMW en de bewijzen leveren dat zijn financiële winst, na aftrek van een reeks uitgaven verbonden met het werk dat hij doet, lager is dan 25% vergeleken met zijn vorige situatie.

Om de directe en indirecte kosten van het opnieuw aan het werk gaan te bepalen, moeten volgende indicatoren in aanmerking worden genomen:

1° de eventuele kosten voor kinderopvang, op voorwaarde dat de aanvrager bewijst dat er in zijn gezin niemand is die deze taak op zich kan nemen;

sociaux ont leur part de responsabilité dans la formation des salaires, les pouvoirs publics ont également leur rôle à jouer dans l'amélioration du pouvoir d'achat des travailleurs.

En attendant que des solutions structurelles soient mises en place, il est possible d'imaginer un mécanisme simple permettant un écart significatif entre le revenu net du travail, déduction faite de certains coûts directs et indirects qui accompagnent généralement le retour à l'emploi, et l'allocation de chômage ou le revenu d'intégration sociale.

Tel est l'objet de la présente proposition de loi.¹⁰

Nous proposons que le chômeur et le bénéficiaire du revenu d'intégration, s'ils entreprennent une activité professionnelle de salarié à temps plein, aient la garantie d'un gain financier de 25% par mois au minimum, soit 125% de l'allocation de base. Étant donné que le seuil à partir duquel il y aurait un intérêt à travailler varie selon les études, nous avons fait le choix de l'indice le plus élevé, soit celui retenu par l'ONEM.

Il est entendu que cette garantie de 125% de l'allocation de base ne vaut que pour un emploi salarié à temps plein. Pour la personne qui accepte un emploi à temps partiel, si elle bénéficie du statut «maintien des droits» et si elle maintient son inscription – et sa disponibilité – comme demandeur d'emploi à temps plein, la garantie de pouvoir d'achat sera calculée au prorata de leur régime de travail, soit en multipliant la garantie de pouvoir d'achat obtenue sur base d'un temps plein fictif par la fraction représentant le régime de travail.

Pour obtenir l'allocation de garantie de pouvoir d'achat, la personne devra faire valoir son droit auprès de l'ONEM ou du CPAS et fournir les preuves que son gain financier, après déduction d'une série de dépenses liées à l'emploi qu'elle exerce, est inférieur à 25% par rapport à sa situation antérieure.

Pour déterminer les coûts directs et indirects du retour à l'emploi, les indicateurs suivants ont été retenus:

1° les éventuels frais de garde des enfants, à condition que le demandeur prouve qu'au sein de son ménage personne n'a la possibilité de remplir ce rôle;

¹⁰ zie ook het voorstel van de heer B. Drèze nr. 51 2959/001

¹⁰ Voir également la proposition de M. B. Drèze n° 51 2959/001

2° het deel van de eventuele kosten voor openbaar vervoer tussen de woonplaats en de werkplek dat niet door de werkgever ten laste wordt genomen;

3° de regionale taksen en bijdragen (zoals het kijk- en luistergeld¹¹);

4° de vergoeding voor de energiemeters (elektriciteit en gas);

5° de eventuele gemeentebelastingen.

Deze lijst zal door de Koning kunnen worden gepreciseerd en aangevuld.

Men zal recht hebben voor een periode van vier jaar, met degressie vanaf het derde jaar tewerkstelling: 2/3 van het ontvangen bedrag vanaf het derde jaar tewerkstelling en 1/3 vanaf het vierde jaar. Indien men echter onvrijwillig terugvalt op de werkloosheidsuitkering (of het leefloon), worden de perioden van twee jaar of één jaar verlengd met het aantal dagen tijdens welke de werknemer geen werk en geen loon had.

Het spreekt voor zich dat de toekenning van de gewaarborgde koopkracht ten laste van de OCMW's voor 100% zal worden terugbetaald door de federale Staat, teneinde een overdracht van de lasten naar de lokale overheden te vermijden. Er wordt eveneens een subsidie toegekend als tegemoetkoming in de personeelskosten per dossier, op dezelfde wijze als voor de toekenning van een leefloon of een baan.

2° la partie des éventuels frais de transport en commun entre le domicile et le lieu de travail qui n'est pas prise en charge par l'employeur;

3° les taxes et les redevances régionales (comme la redevance due pour la détention d'un poste de radio et de télévision¹¹);

4° la redevance pour le compteur de distribution d'énergie (électricité et gaz);

5° les éventuelles taxes communales.

Cette liste pourra être précisée et complétée par le Roi.

Le droit sera ouvert pour une période de quatre ans avec une dégressivité à partir de la troisième année de travail: 2/3 du montant perçu à partir de la troisième année de travail et 1/3 pendant la quatrième année. Toutefois, en cas de retour involontaire au chômage (ou au revenu d'intégration), les périodes de deux ans ou d'un an seront prolongées du nombre de jours au cours desquels le travailleur aura été privé de travail et de rémunération.

Il va de soi que l'allocation de garantie de pouvoir d'achat à charge des CPAS sera remboursée à concurrence de 100% par l'État fédéral, afin d'éviter un transfert des charges vers les pouvoirs locaux. Une subvention est également accordée à titre d'intervention dans les frais de personnel par dossier, de la même manière que pour l'octroi d'un revenu d'intégration ou d'un emploi.

Jean-Marc DELIZÉE (PS)
Camille DIEU (PS)

¹¹ Voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bestaat deze bijdrage niet meer. Ze werd vervangen door een gewestbelasting ten laste van de gezinshoofden en de alleenstaanden en dient voor de financiering van alle door het gewest geleverde diensten (openbare werken en openbaar vervoer, leefmilieu, ophalen van huisvuil, waterbeleid, steun aan de gemeenten, brandweer en dienst 100, beheer van de schuld, economie, enz.).

¹¹ Pour la Région de Bruxelles-Capitale, cette redevance n'existe plus. Elle a été remplacée par une taxe régionale à charge des chefs de ménage et des isolés qui sert au financement de l'ensemble des services fournis par la Région (travaux publics et transports, environnement, immondices, politique de l'eau, aide aux communes, service pompiers et 100, gestion de la dette, économie, etc.).

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 1**Wijzigingen betreffende de
werkloosheidsreglementering****Art. 2**

In titel II, hoofdstuk IV, afdeling 3, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, wordt een artikel 131*novies* ingevoegd, luidende:

«Art. 131*novies*. — § 1. De persoon die voltijds of deeltijds tewerkgesteld is als loontrekkende heeft binnen de door het artikel vastgelegde voorwaarden, recht op een gewaarborgde koopkracht.

Om de gewaarborgde koopkracht te kunnen genieten, moet de betrokkene:

– tijdens de maand voorafgaand aan die waarin hij zijn beroepsactiviteit begint, een werkloosheidsuitkering of een wachtuitkering ontvangen hebben als volledig werkloze, overeenkomstig het regime bedoeld in artikel 100;

– ofwel, indien hij het voorwerp was van een maatregel van tijdelijk of definitief verlies van de uitkeringen overeenkomstig de bepalingen van dit besluit, tijdens een referentieperiode een van de voornoemde uitkeringen genoten hebben. De Koning bepaalt deze referentieperiode.

De werknemer die voltijds of deeltijds tewerkgesteld is moet daarenboven:

– het statuut van deeltijds tewerkgestelde met behoud van de rechten genieten;

– ingeschreven staan als werkzoekende voor een regime van voltijdse tewerkstelling en als dusdanig ingeschreven blijven;

– beschikbaar zijn op de arbeidsmarkt voor voltijdse tewerkstelling.

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

CHAPITRE PREMIER**Modifications relatives à la réglementation
du chômage****Art. 2**

Dans le titre II, chapitre IV, section 3, de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, il est inséré un article 131*novies*, rédigé comme suit:

«Art.131*novies*. — § 1er. La personne qui exerce une activité professionnelle à temps plein ou à temps partiel en qualité de travailleur salarié a droit, dans les conditions fixées par le présent article, à une garantie de pouvoir d'achat.

Pour pouvoir bénéficier de la garantie de pouvoir d'achat, l'intéressé doit:

– soit avoir perçu, pendant le mois qui précède celui au cours duquel il commence son activité professionnelle, une allocation de chômage ou une allocation d'attente comme chômeur complet conformément au régime d'indemnisation prévu à l'article 100;

– soit, s'il fait l'objet d'une mesure de privation temporaire ou définitive des allocations conformément aux dispositions du présent arrêté, avoir bénéficié d'une des allocations précitées pendant au moins un mois au cours d'une période de référence. Le Roi fixe cette période de référence.

En outre, le travailleur qui est occupé dans un régime de travail à temps partiel doit:

– bénéficier du statut de travailleur à temps partiel avec maintien des droits;

– être inscrit comme demandeur d'emploi pour un régime de travail à temps plein et rester inscrit comme tel;

– être disponible sur le marché de l'emploi à temps plein.

§ 2. Het maandelijks bedrag van de gewaarborgde koopkracht wordt voor een voltijdse tewerkstelling bepaald aan de hand van volgende formule:

$$G = (U \times 1,25) - (N + V - K - O - E - R - G)$$

Waarbij moet begrepen worden onder:

1° G: het bedrag van de gewaarborgde koopkracht;

2° U: het maandelijks bedrag van de werkloosheidsuitkering of de wachtuitkering waarop de betrokkene recht had vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

3° N: het netto maandloon;

4° V: een twaalfde van het vakantiegeld waarop betrokkene recht heeft;

5° K: de eventuele kosten voor kinderopvang;

6° O: de eventuele kosten voor het openbaar vervoer tussen de woonplaats en de werkplek die niet gedragen worden door de werkgever;

7° E: een twaalfde van het verschil tussen het bedrag van de jaarlijks verschuldigde vergoeding voor de verdeling van energie en het bedrag van dezelfde vergoeding die ten laste van de betrokkene was vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

8° R: een twaalfde van de vrijstelling van de vergoeding of de regionale taks die de betrokkene genoot vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

9° G: een twaalfde van de vrijstelling van de eventuele gemeentebelastingen die de betrokkene genoot vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte.

Het maandbedrag van de gewaarborgde koopkracht wordt voor deeltijdse tewerkstelling berekend alsof de arbeidsprestaties voltijds gebeurden en het resultaat wordt vermenigvuldigd met de fractie Q/S.

Voor de toepassing van het vorige lid moet begrepen worden onder:

1° Q: de gemiddelde contractuele wekelijkse arbeidsduur van de werknemer, vermeerderd met de betaalde compenserende rusturen als gevolg van een regime van vermindering van de arbeidsduur;

2° S: de gemiddelde contractuele wekelijkse arbeidsduur van de refertepersoon, vermeerderd met de betaalde compenserende rusturen als gevolg van een regime van vermindering van de arbeidsduur.

§ 2. Le montant mensuel de la garantie de pouvoir d'achat est, pour un travail à temps plein, établi selon la formule suivante:

$$G = (A \times 1,25) - (S + P - G - T - E - R - I)$$

Il y a lieu d'entendre par:

1° G: le montant de la garantie de pouvoir d'achat;

2° A: le montant mensuel de l'allocation de chômage ou de l'allocation d'attente auquel l'intéressé avait droit avant qu'il ne commence son activité professionnelle;

3° S: le salaire mensuel net;

4° P: un douzième du pécule de vacances auquel l'intéressé a droit;

5° G: les éventuels frais de garde des enfants;

6° T: les éventuels frais de transport en commun entre le domicile et le lieu de travail qui ne sont pas supportés par l'employeur;

7° E: un douzième de la différence entre le montant de la redevance annuelle due pour la distribution d'énergie et le montant de la même redevance qui était à charge de l'intéressé avant qu'il ne commence son activité professionnelle;

8° R: un douzième de l'exonération de la redevance ou de la taxe régionale dont l'intéressé bénéficiait avant qu'il ne commence son activité professionnelle;

9° I: un douzième de l'exonération des éventuelles taxes communales dont l'intéressé bénéficiait avant qu'il ne commence son activité professionnelle.

Le montant mensuel de la garantie de pouvoir d'achat est, pour un travail à temps partiel, calculé comme si les prestations de travail étaient effectuées à temps plein et son résultat est multiplié par la fraction Q/S.

Pour l'application de l'alinéa précédent, il y a lieu d'entendre par:

1° Q: la durée hebdomadaire moyenne contractuelle de travail du travailleur, augmentée des heures de repos compensatoire rémunérées suite à un régime de réduction du temps de travail;

2° S: la durée hebdomadaire moyenne contractuelle de travail pour la personne de référence, augmentée des heures de repos compensatoire rémunérées suite à un régime de réduction du temps de travail.

De Koning kan bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de variabelen bedoeld in het eerste lid preciseren en andere variabelen bepalen die medebepalend zijn voor het berekenen van de gewaarborgde koopkracht.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de nadere regels die van toepassing zijn inzake het recht op de gewaarborgde koopkracht, evenals de bewijzen die moeten geleverd worden voor het berekenen van het bedrag ervan.

§ 3. De gewaarborgde koopkracht is verschuldigd gedurende vier jaar vanaf de eerste werkdag. De waarborg wordt verminderd met een derde vanaf het derde jaar en met tweederde vanaf het vierde jaar.

In afwijking van het vorige lid, worden de perioden van twee jaar of één jaar verlengd met het aantal dagen tijdens welke de werknemer als gevolg van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil geen werk en geen loon had.».

HOOFDSTUK II

Wijzigingen inzake de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie

Art. 3

Artikel 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie wordt aangevuld met een nieuw lid, luidende:

«De openbare centra voor maatschappelijk welzijn hebben eveneens als opdracht het recht op de gewaarborgde koopkracht te verzekeren voor de werknemers die beantwoorden aan de voorwaarden bedoeld in artikel 13*bis* van deze wet.».

Art. 4

In titel 1, hoofdstuk II, van dezelfde wet, werd een afdeling 3 ingevoegd, houdende een artikel 13*bis*, luidende:

«Afdeling 3: Gewaarborgde koopkracht

Art. 13*bis*. — § 1. De persoon die voltijds of deeltijds werkt als loontrekkende heeft binnen de door deze afdeling vastgelegde voorwaarden, recht op een gewaarborgde koopkracht.

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les variables visées à l'alinéa 1er et déterminer d'autres variables qui interviennent dans le calcul de la garantie de pouvoir d'achat.

Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les modalités d'application du droit à la garantie de pouvoir d'achat ainsi que les preuves à fournir pour le calcul de son montant.

§ 3. La garantie de pouvoir d'achat est due pendant quatre ans à partir du premier jour de travail. Elle est réduite d'un tiers à partir de la troisième année et de deux tiers à partir de la quatrième année.

Par dérogation à l'alinéa précédent, les périodes de deux ans ou d'un an sont prolongées du nombre de jours au cours desquels le travailleur a été privé de travail et de rémunération par suite de circonstances indépendantes de sa volonté.».

CHAPITRE II

Modifications relatives à la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale

Art. 3

L'article 2 de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale est complété par un nouvel alinéa, rédigé comme suit:

«Les centres publics d'aide sociale ont également pour mission d'assurer le droit à la garantie de pouvoir d'achat aux travailleurs qui répondent aux conditions prévues à l'article 13*bis* de la présente loi.».

Art. 4

Dans le titre 1er, chapitre II, de la même loi, il est inséré une section 3, comportant un article 13*bis*, rédigée comme suit:

«Section 3: Garantie de pouvoir d'achat

Art. 13*bis*. — § 1er. La personne qui exerce une activité professionnelle à temps plein ou à temps partiel en qualité de travailleur salarié a droit, dans les conditions fixées par la présente section, à une garantie de pouvoir d'achat.

Om de gewaarborgde koopkracht te kunnen genieten moet de betrokkene:

– ofwel het leefloon genieten gedurende de maand voorafgaand aan die waarbij hij zijn beroepsactiviteit aanvangt;

– ofwel, indien hij het voorwerp is van een maatregel bedoeld in artikel 30, tijdens een referentieperiode het leefloon genoten hebben. De Koning bepaalt deze referentieperiode.

§ 2. Het maandelijks bedrag van de gewaarborgde koopkracht wordt voor een voltijdse tewerkstelling bepaald aan de hand van volgende formule:

$$G = (LL \times 1,25) - (N + V - K - O - E - R - G)$$

Waarbij moet begrepen worden onder:

1° G: het bedrag van de gewaarborgde koopkracht;

2° LL: het maandelijks bedrag van het leefloon waarop de betrokkene recht had vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

3° N: het netto maandloon;

4° V: een twaalfde van het vakantiegeld waarop de betrokkene recht heeft;

5° K: de eventuele kosten voor kinderopvang;

6° O: de eventuele kosten voor het openbaar vervoer tussen de woonplaats en de werkplek die niet gedragen worden door de werkgever;

7° E: een twaalfde van het verschil tussen het bedrag van de jaarlijks verschuldigde vergoeding voor de verdeling van energie en het bedrag van dezelfde vergoeding die ten laste van de betrokkene was vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

8° R: een twaalfde van de vrijstelling van de vergoeding of de regionale taks die de betrokkene genoot vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte;

9° G: een twaalfde van de vrijstelling van de eventuele gemeentebelastingen die de betrokkene genoot vooraleer hij zijn beroepsactiviteit aanvatte.

Het maandbedrag van de gewaarborgde koopkracht wordt voor deeltijdse tewerkstelling berekend alsof de arbeidsprestaties voltijds gebeurden en het resultaat wordt vermenigvuldigd met de fractie Q/S.

Pour pouvoir bénéficier de la garantie de pouvoir d'achat, l'intéressé doit:

– soit être bénéficiaire du revenu d'intégration pendant le mois qui précède celui au cours duquel il commence son activité professionnelle;

– soit, s'il fait l'objet d'une mesure visée à l'article 30, avoir bénéficié du revenu d'intégration au cours d'une période de référence. Le Roi fixe cette période de référence.

§ 2. Le montant mensuel de la garantie de pouvoir d'achat est, pour un travail à temps plein, établi selon la formule suivante:

$$G = (RI \times 1,25) - (S + P - G - T - E - R - I)$$

Il y a lieu d'entendre par:

1° G: le montant de la garantie de pouvoir d'achat;

2° RI: le montant mensuel du revenu d'intégration auquel l'intéressé avait droit avant qu'il ne commence son activité professionnelle;

3° S: le salaire mensuel net;

4° P: un douzième du pécule de vacances auquel l'intéressé a droit;

5° G: les éventuels frais de garde des enfants;

6° T: les éventuels frais de transport en commun entre le domicile et le lieu de travail qui ne sont pas supportés par l'employeur;

7° E: un douzième de la différence entre le montant de la redevance annuelle due pour la distribution d'énergie et le montant de la même redevance qui était à charge de l'intéressé avant qu'il ne commence son activité professionnelle;

8° R: un douzième de l'exonération de la redevance ou de la taxe régionale dont l'intéressé bénéficiait avant qu'il ne commence son activité professionnelle.

9° I: un douzième de l'exonération des éventuelles taxes communales dont l'intéressé bénéficiait avant qu'il ne commence son activité professionnelle.

Le montant mensuel de la garantie de pouvoir d'achat est, pour un travail à temps partiel, calculé comme si les prestations de travail étaient effectuées à temps plein et son résultat est multiplié par la fraction Q/S.

Voor de toepassing van het vorige lid moet begrepen worden onder:

1° Q: de gemiddelde contractuele wekelijkse arbeidsduur van de werknemer, vermeerderd met de betaalde compenserende rusturen als gevolg van een regime van vermindering van de arbeidsduur;

2° S: de gemiddelde contractuele wekelijkse arbeidsduur van de refertepersoon, vermeerderd met de betaalde compenserende rusturen als gevolg van een regime van vermindering van de arbeidsduur.

De Koning kan bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de variabelen bedoeld in het eerste lid preciseren en andere variabelen bepalen die medebepalend zijn voor het berekenen van de gewaarborgde koopkracht.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de nadere regels die van toepassing zijn inzake het recht op de gewaarborgde koopkracht, evenals de bewijzen die moeten geleverd worden voor het berekenen van het bedrag ervan.

§ 3. De gewaarborgde koopkracht is verschuldigd gedurende vier jaar vanaf de eerste werkdag. De waarborg wordt verminderd met een derde vanaf het derde jaar en met tweederde vanaf het vierde jaar.

In afwijking van het vorige lid, worden de perioden van twee jaar of één jaar verlengd met het aantal dagen tijdens welke de werknemer als gevolg van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil geen werk en geen loon had.».

Art. 5

In titel II, hoofdstuk VI, van dezelfde wet, wordt een afdeling *2bis* ingevoegd, houdende een artikel *39bis*, luidende:

«Afdeling *2bis* — Gewaarborgde koopkracht

Art. *39bis*. — De Staat verleent aan het centrum bedoeld in artikel 18 een subsidie gelijk aan 100 percent van het bedrag van de gewaarborgde koopkracht, toegestaan in overeenstemming met de bepalingen van artikel *13bis*.».

Pour l'application de l'alinéa précédent, il y a lieu d'entendre par:

1° Q: la durée hebdomadaire moyenne contractuelle de travail du travailleur, augmentée des heures de repos compensatoire rémunérées suite à un régime de réduction du temps de travail;

2° S: la durée hebdomadaire moyenne contractuelle de travail pour la personne de référence, augmentée des heures de repos compensatoire rémunérées suite à un régime de réduction du temps de travail.

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les variables visées à l'alinéa 1er et déterminer d'autres variables qui interviennent dans le calcul de la garantie de pouvoir d'achat.

Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les modalités d'application du droit à la garantie de pouvoir d'achat ainsi que les preuves à fournir pour le calcul de son montant.

§ 3. La garantie de pouvoir d'achat est due pendant quatre ans à partir du premier jour de travail. Elle est réduite d'un tiers à partir de la troisième année et de deux tiers à partir de la quatrième année.

Par dérogation à l'alinéa précédent, les périodes de deux ans ou d'un an sont prolongées du nombre de jours au cours desquels le travailleur a été privé de travail et de rémunération par suite de circonstances indépendantes de sa volonté.».

Art. 5

Dans le titre II, chapitre VI, de la même loi, il est inséré une section *2bis*, comportant un article *39bis*, rédigée comme suit:

«Section *2bis* — Garantie de pouvoir d'achat

Art. *39bis*. — L'État accorde au centre visé à l'article 18 une subvention égale à 100 p.c. du montant de la garantie de pouvoir d'achat accordé conformément aux dispositions de l'article *13bis*.».

Art. 6

In artikel 40 van dezelfde wet wordt de laatste zin van het eerste lid aangevuld met de woorden «of een gewaarborgde koopkracht».

28 september 2007

Art. 6

À l'article 40 de la même loi, la dernière phrase de l'alinéa 1er est complétée par les mots «ou d'une garantie de pouvoir d'achat».

28 septembre 2007

Jean-Marc DELIZÉE (PS)
Camille DIEU (PS)